ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ

ବନାମ

ଚିତ୍ତୋର ବିଦ୍ୟୁତ ଯୋଗାଣ ନିଗମ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

13, ଜାନୁଆରୀ, 1995

[ବି. ପି. ଜିବନ ରେଡ୍ଡୀ, ଏନ୍. ପି. ସିଂ ଏବଂ ସୁହାସ୍ ସି. ସେନ୍, ନ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ]

ଆୟକର ଅଧିନିୟମ 1961-ଧାରା 244 (1)-ଫେରସ୍ତ ଉପରେ ସୁଧ-ଯେଉଁଠାରେ କରଦାତାଙ୍କୁ ଫେରସ୍ତ ଦେବାକୁ ପଡ଼େ-1966 ରେ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ଆକଳନ-ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଟିକସ ଦେୟ କରାଯାଇଥିଲା- ଆବେଦନ- ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା- ଭିନ୍ନ ଆଧାରରେ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଥିଲା- ଅତିରିକ୍ତ ରାଶି ତୁରନ୍ତ ଫେରସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା-ଧାରା 244 (1) ଅନୁଯାୟୀ ସୁଧ ଦାବି-ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ରାଶି ବକେୟା ହୋଇଛି କି-ନିର୍ଣ୍ଣିତ ଯେ, ନୁହେଁ-ଧାରା 240 କୁ ପ୍ରଦାନ କାରାଯାଇଥିବା ପରନ୍ତୁକ କେବଳ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣାତ୍ମକ ଥିଲା।

କରଦାତା -ଉତ୍ତରଦାତା, ଥିବା ସୀମିତ କମ୍ପାନୀକୁ, ସରକାର ନିଜ ଅଧୀନକୁ ନେଇଥିଲେ । ଏଥିପାଇଁ କମ୍ପାନୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଥିଲା, ଯେଉଁ ପରିମାଣକୁ ଟିକସ ଅଧିନକୁ ଅଣାଯାଇଥିଲା । 1966 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 31 ତାରିଖରେ ମୂଳ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଶେଷ ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନ ପରେ, ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ବାତିଲ କରି ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ 1922 ର ଧାରା 10 (2) (vii) ଅନୁଯାୟୀ ନୁହେଁ ବରଂ ଧାରା 12-ବି ଅନୁଯାୟୀ ନୂତନ ଭାବରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତୁ। ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକାରୀ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା। ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ 1973 ମସିହାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ମାସରେ ଆକଳନକାରୀଙ୍କୁ ଅତିରିକ୍ତ ରାଶି ଫେରସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ସହାୟକ ଅଯୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ ତାରିଖ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଯେଉଁ ମାସରେ ପ୍ରତିପ୍ରେରଣ ଆଦେଶ ଏବଂ ଫେରସ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ 1961ର ଧାରା 244 (1) ଅନୁଯାୟୀ କରଦାତା ସୁଧ ଦାବି କରିଥିଲେ । ଏହି ଦାବି, ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆୟୁକ୍ତ

ସମ୍ମୁଖରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ମଧ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରିବାରେ ବିଳମ୍ବ କରିବା ହେତୁ, ସୁଧ ମାଗିବା ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ । କରଦାତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଫେରସ୍ତ ହୋଇଥିବା ରାଶି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସୁଧ ଦେବାକୁ ରାଜସ୍ବକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା।ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଆବେଦନ କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ବାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ସଠିକତାକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କର ଅଧିନିୟମ (ସଂଶୋଧନ) 1987ର ଧାରା 240 ରେ ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1989 ରୁ ଯୋଗ କରାଯାଇଥିବା ପରନ୍ତୁକ କେବଳ ପୂର୍ବରୁ ବିଦ୍ୟମାନ ସ୍ଥିତିର ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଥିଲା।

ଧାରା 244 (1) ଅନୁଯାୟୀ କରାଯାଇଥିବା ଦାବି କରିବା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ, ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରଶ୍ନଟି ଥିଲା ଯେ ଏହା ମାମଲାରେ ଅପିଲ ଆଦେଶ ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ପରିମାଣର ଫେରସ୍ତ ପ୍ରାପକଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଛି କି ନାହିଁ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ :ଆୟକର ଅଧିନିୟମ 1961 ର ଧାରା 244 (1), ଧାରା 240 ରେ ସୂଚିତ ଏକ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ କରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଫେରସ୍ତ ଦେୟ ଥିବା ସ୍ଥାନରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା । ଧାରା 237 ଅନୁଯାୟୀ, ଯେତେବେଳେ ଟିକସଦାତାଙ୍କ ଦ୍ବାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାଶି 'ସେହି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଯେଉଁ ପରିମାଣ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଆଦାୟଯୋଗ୍ୟ' ରୁ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଫେରସ୍ତ ଦେୟ ହୋଇଥାଏ । ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ନହେବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, କେଉଁ ପରିମାଣ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କରଯୋଗ୍ୟ ତାହା କହିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହା ସ୍ଥିର ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଫେରସ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରେ ନାହିଁ । ଏହି ମାମଲାରେ, ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତ କେବଳ ଏକ ଭିନ୍ନ ଆଧାରରେ ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଅୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦେୟ ହେବାକୁ ଥିବା ଟିକସ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିନଥିଲା । କେବଳ ଅଗଷ୍ଟ 1973 ରେ ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା ପରେ ଟିକସଦାତାଙ୍କୁ ଦେୟ ରାଶି କିମ୍ବା ଫେରସ୍ତ ଯୋଗ୍ୟ ରାଶି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ ଆକଳନ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ

କରିବାର ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥିଲା ଯାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ଯାହା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବାସ୍ତବରେ ଅଗଷ୍ଟ, 1973 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଚାରାଧୀନ ଅଛି, ସେହି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବର୍ଷ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ବିଶେଷ କରି ଧାରା 237 କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, କୌଣସି ପରିମାଣ କିମ୍ବା କୌଣସି ଫେରସ୍ତ ଦେୟ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ଅର୍ଥରେ, 1-4-1989 ରୁ ପ୍ରଭାବ ସହିତ ଧାରା 240 ଖଣ୍ଡ (a) ସହ ଯୋଡ଼ାଯାଇଥିବା ପାରନ୍ତୁକ କେବଳ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣକାରୀ । ଉକ୍ତ ଖଣ୍ଡରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ବାତିଲ କରି ରଖାଯାଇଛି କିମ୍ବା ବାତିଲ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆଦେଶ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି, ଯଦି କିଛି ଫେରସ୍ତ ବାକି ଥାଏ ତେବେ କେବଳ ଏହିପରି ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା ପରେ ଦେୟ ହେବ ।

ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଦୟାଲ ବାର୍ଷ୍ଣେୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, **(94) ଆଇ. ଟି. ଆର୍. 187 (ସମସ୍ତ) ଏବଂ** *ନ୍ୟୁ ଉଡଲ୍ୟାଣ୍ଡସ୍ ହୋଟେଲ ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* **(188) ଆଇ. ଟି. ଆର୍. 137 (Ker) (ଦୁଇଜଣିଆ କାଣ୍ଡପୀଠ) ମାମଲାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦିଆଯାଇଛି ।**

ନ୍ୟୁ ଉଡଲ୍ୟାଣ୍ଡସ୍ ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ (କେନ୍ଦ୍ରୀୟ), ମାଡ୍ରାସ, **(138) ଆଇ. ଟି. ଆର୍. 795 (Ker), ମାମଲାକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଛି ।**

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1413/1977 ।

ଡବ୍ଲୁ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 5167/1975 ରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 7.9.76 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଜେ. ରାମମୂର୍ତ୍ତି, ମନୋଜ ଆରୋରା ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଏ. ସୁଭାଶିନୀ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍. ଏସ୍. ଜାଭାଲି, କେ. ରାମ କୁମାର ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଅଞ୍ଜନୀ ଆୟାଗରୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବି.ପି. ଜୀବନ ରେଡ୍ଡୀଙ୍କ, ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତା-କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଛି ଏବଂ ରାଜସ୍ୱକୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ 84,562 ଟଙ୍କା ଉପରେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ 244 (1) ଅନୁଯାୟୀ 7 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1969 ରୁ 14 ଅଗଷ୍ଟ, 1973 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାର୍ଷିକ 6 ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ସୁଧ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛି ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ଏକ ସୀମିତ କମ୍ପାନୀ ଥିଲା ଯାହାରକି ସମାପନ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ସମାପକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିଲା । 24 ନଭେମ୍ବର, 1960 ରେ, ଉତ୍ତରଦାତା-କମ୍ପାନୀକୁ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଥିଲେ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ରାଜସ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ଟିକସ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା । 1966 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 31 ତାରିଖରେ ମୂଳ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଶେଷ ହୋଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଅପିଲୀୟ ସହୟାକ ଆୟୁକ୍ତ 6 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1969 ରେ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ସେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ନୂତନ ଭାବରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଶେଷ କରିବାକୁ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ସଂକ୍ଷେପରେ, ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା-କରଦାତାଙ୍କ ଆୟ ଭାରତୀୟ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1922 ର ଧାରା 12-b ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 (2) (vii) ଅନୁଯାୟୀ ନୁହେଁ । ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶର ସଠିକତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇ ଉତ୍ତରଦାତା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହା 20 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1971 ରେ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏହାପରେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ । ଶେଷରେ 1973 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 13 ତାରିଖରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସବିଶେଷ ତଥ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ 1973 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 14 ତାରିଖରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଶେଷ କରିଥିଲେ । ଏହି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନର ଫଳସ୍ୱରୂପ, 84,562 ଟଙ୍କାର ଅର୍ଥରାଶି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଫେରସ୍ତ ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା । ସେହି ମାସରେ ଏହାକୁ ଫେରସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । 6 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1969 (ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ ତାରିଖ) ରୁ ଅଗଷ୍ଟ, 1973 (ଯେଉଁ ମାସରେ ପୁନଃପ୍ରେରଣ ଆଦେଶ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ଅନୁଯାୟୀ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବଧି ପାଇଁ ଆୟକର ଅଧିନିୟମ 1961

ର ଧାରା 244 (1) ଅନୁଯାୟୀ ସୁଧ ଦାବି କରିବା କରିଥିଲେ । ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ଏହି ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଧାରା 264 ଅନୁଯାୟୀ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ପନାରୀକ୍ଷଣ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆୟୁକ୍ତ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରିବା ନେଇ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ବିଳମ୍ବ କରିଥିବାରୁ, ଅପିଲିୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ ତାରିଖ ଠାରୁ ସୁଧ ମାଗିବା ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ । ତା'ପରେ କରଦାତା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 5167/1975 ମାଧ୍ୟମରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ଯାହାକୁ ଉପରୋକ୍ତ ଭାବରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ରାଜସ୍ୱ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ମୂର୍ତ୍ତି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ସଠିକତା ଉପରେ ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଏହା ଧାରା 240, 244 (1), 237 ଏବଂ 243 (1) ରେ ପ୍ରକାଶିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପକ୍ଷରେ ଅଛି । ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଟିକସ ଆଇନ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1987 ଦ୍ୱାରା ଯୋଡାଯାଇଥିବା ଧାରା 240 ର ପରନ୍ତୁକ ପ୍ରତି ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ, ଯାହା 1 ଏପ୍ରିଲ, 1989 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହା କେବଳ ପୂର୍ବ ସ୍ଥିତିର ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଥିଲା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ । ଓକିଲ *ସୌରାଷ୍ଟ୍ର ସିମେଣ୍ଟ ଏବଂ କେମିକାଲ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଜ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ,* (194) ଆଇ.ଟି.ଆର. 659 ମାମଲାରେ ଗୁଜରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ରାୟ ଉପରେ ଦୃଢ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥିଲେ, ଯାହା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ କେବଳ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲା । *ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଦୟାଲ ବାର୍ଷ୍ଣେୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ଏକ ବନାମ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* (94) ଆଇ.ଟି.ଆର. 187 ମାମଲାରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟର ସଠିକତା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଆପତ୍ତି ଉଠାଇଥିଲେ, ଯାହା ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତଥା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଟିକସଦାତା ନିର୍ଭର କରୁଥିଲେ । ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଏହା ମଧ୍ୟ ଆମ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆଣିଥିଲେ ଏବଂ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, *ଗ୍ରନ୍ଥ ମନ୍ଦିର ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ* (172) ଆଇ.ଟି.ଆର. 287 ମାମଲାରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣକୁ ଅନୁସରଣ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ମଧ୍ୟ ସମାନ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନଥିଲା ।

ଏଠାରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତିର ଉପଯୁକ୍ତ ମୂଲ୍ୟାୟନ ପାଇଁ, ଅଧିନିୟମର କେତେକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ, ଧାରା 237, 240 ଏବଂ 244 (1) ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

"ଫେରସ୍ତ

237. ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି (ମୂଲ୍ୟାୟନ) ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା କୌଣସି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବର୍ଷ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଟିକସ ପରିମାଣ ସେହି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଏହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଆଦାୟ କରାଯାଉଥିବା ପରିମାଣଠାରୁ ଅଧିକ, ତେବେ ସେ ଅତିରିକ୍ତ ଟିକସ ଫେରସ୍ତ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ I

ଆବେଦନ ଉପରେ ଫେରସ୍ତ, ଇତ୍ୟାଦି I

240. ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ପାରିତ କୌଣସି ଆଦେଶର ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଯଦି କୌଣସି ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ଫେରସ୍ତ କରଦାତାର ହକ୍ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ (ଆକଳନକାରୀ) ଅଧିକାରୀ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ରେ ଅନ୍ୟଥା ଆଦେଶ କରାଯାଇଥିବା ବିଷୟ ବ୍ୟତୀତ, ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି ଦାବି ନକରି କରଦାତାର ଅର୍ଥ ଫେରସ୍ତ କରିବେ I

[ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି ଯେଉଁଠି, ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ, -

(a) କୌଣସି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଏ କିମ୍ବା ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଏ ଏବଂ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆଦେଶ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ଯଦି କିଛି ଫେରସ୍ତ ଥାଏ, ତେବେ ଏହା କେବଳ ଏପରି ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା ପରେ ଦେୟ ହେବ;

(b) ଆକଳନ ନିଷ୍ପ୍ରଭ ହୋଇଗଲେ, ଯଦି ଟିକସଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଫେରସ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ମୋଟ ଆୟ ଉପରେ ଆଦାୟଯୋଗ୍ୟ ଟିକସ ଠାରୁ ଅଧିକ ଟିକସ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ, ତେବେ କେବଳ ସେହି ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ଫେରସ୍ତ ହେବ I

(ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଟିକସ ଆଇନ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ 1987 ଦ୍ୱାରା, 1, ଏପ୍ରିଲ୍,1989 ରୁ ଏହି ପରନ୍ତୁକ ଯୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା I

ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ଚିତ୍ତୋର ବିଦ୍ୟୁତ କର୍ପୋରେସନ୍ [ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଜୀବନ ରେଡ୍ଡୀ]

ଫେରସ୍ତ ଉପରେ ସୁଧ ଯେଉଁଠାରେ କୌଣସି ଦାବି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ।

244. (1) ଯଦି ଧାରା 240 ରେ ସୂଚିତ ଏକ ଆଦେଶର ଅନୁସରଣରେ ଟିକସଦାତାଙ୍କୁ ଫେରସ୍ତ ବକେୟା ଥାଏ ଏବଂ [ଆକଳନ] ଅଧିକାରୀ [ମାସ ଶେଷରୁ ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଫେରସ୍ତ ମଞ୍ଜୁର କରନ୍ତି ନାହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ଏପରି ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଛି], କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ପୂର୍ବୋକ୍ତ [ତିନି] ମାସର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପରବର୍ତ୍ତୀ ତାରିଖ ଠାରୁ ଫେରସ୍ତ ରାଶି ଉପରେ ବାର୍ଷିକ [ପନ୍ଦର] ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ଟିକସଦାତାଙ୍କୁ ସରଳ ସୁଧ ଆଦେଶ କରିବେ।

(1, ଏପ୍ରିଲ, 1971 ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଅବଧି ଛଅ ମାସ ଥିଲା । ସୁଧ ହାରରେ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି) ।

ଧାରା 240 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଅପିଲ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଆଦେଶର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ଯଦି କୌଣସି ପରିମାଣ କରଦାତାଙ୍କୁ ଦେୟ ହେବାକୁ ଥାଏ, ତେବେ ଏହି ପରିମାଣ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି ନକରାଗଲେ ମଧ୍ୟ ଆକଳନ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏହି ରାଶି କରଦାତାଙ୍କୁ ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଧାରା 240 ରେ ଥିବା ବିଚାରକୁ ଅଗ୍ରସର କରୁଥିବା ଧାରା 244 (1) ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଧାରା 240 ରେ ସୂଚିତ ଏକ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଯେଉଁଠି ଟିକସଦାତାଙ୍କୁ ଫେରସ୍ତ ଦେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଯେଉଁ ମାସରେ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଛି ସେହି ମାସ ଶେଷରୁ ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅଧିକାରୀ ଫେରସ୍ତ ଆଦେଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ତିନି ମାସର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପରଠାରୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହାରରେ ଫେରସ୍ତ ମଞ୍ଜୁର ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରସ୍ତ ରାଶି ଉପରେ ଟିକସଦାତାଙ୍କୁ ସୁଧ ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ଧାରା 237, ଯାହା ଅର୍ଥ ଫେରସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ସାଧାରଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଟେ, ସେଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଆକଳନ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରନ୍ତି ଯେ କୌଣସି ଆକଳନ ବର୍ଷ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଟିକସ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଆଦାୟ କରାଯାଉଥିବା ପରିମାଣଠାରୁ ଅଧିକ ହୋଇଥିବ, ତେବେ ସେ ଅତିରିକ୍ତ ଅର୍ଥ ଫେରସ୍ତ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ । ଯାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତାହା ହେଉଛି ଧାରା 240 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଆଦେଶର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏକ ରାଶି ଧାରା 244 (1) ର ମଧ୍ୟ ସମାନ ପ୍ରଭାବ

ରହିବ । ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଧାରା 240 ରେ ସୂଚିତ ଏକ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଆକଳନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଫେରସ୍ତ ଦେୟ ହେବାକୁ ଅଛି । ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଥିବା ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ସମୟରେ ଏହି ମାମଲାରେ କରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ରାଶି ବକେୟା ଥିଲା କି?ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ଧାରା 237 ଅନୁଯାୟୀ ନୁହେଁ, ଯେତେବେଳେ ଟିକସଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାଶି "ସେହି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଯେଉଁ ପରିମାଣ ସହିତ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଆଦାୟଯୋଗ୍ୟ" ରୁ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଫେରସ୍ତ ଦେୟ ହୋଇଥାଏ । ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ନକରାଗଲେ, କେଉଁ ପରିମାଣ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କରଯୋଗ୍ୟ ତାହା କହିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହା ସ୍ଥିର ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଫେରସ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରେ ନାହିଁ । ଏହି ମାମଲାରେ, ଅପିଲିୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତ କେବଳ ଏକ ଭିନ୍ନ ଆଧାରରେ ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଏ ଏବଂ ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଏ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏପରି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଉପରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଟିକସ ମୂଳ (ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଇଥିବା) ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଟିକସ ଠାରୁ ଅଧିକ କିମ୍ବା କମ୍ ହୋଇପାରେ । ତେଣୁ, ଏପରି ଅପିଲୀୟ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ତାରିଖରେ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ କୌଣସି ପରିମାଣ କରଦାତାଙ୍କୁ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହେବ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ ରାଜସ୍ୱକୁ ଦେୟ ହୋଇଛି । ଏକ ମାମଲା ନିଆଯାଉ ଯେଉଁଠାରେ ନୂତନ ଆକଳନ ଅଧୀନରେ ଦେୟ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଟିକସ ମୂଳ ଆକଳନ ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଟିକସ ଠାରୁ ଅଧିକ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼େ, ଅପିଲ ଆଦେଶ ତାରିଖ ଠାରୁ ରାଜସ୍ୱ ଏପରି ରାଶି ଉପରେ ସୁଧ ପାଇବାକୁ ହକଦାର କି?ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ନୁହେଁ । ଧାରା 220 (2) ଅନୁଯାୟୀ, ଏପରି ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅନୁଯାୟୀ ଦାବି ନୋଟିସ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ପରେ ହିଁ ଟିକସଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବକେୟା ରାଶି ଉପରେ ସୁଧ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଧାରା 220 (2) ଏବଂ ଧାରା 244 (1) ର ଭାଷା ଭିନ୍ନ, କିନ୍ତୁ ଉଭୟ ଧାରଣାର ବିଚାର, ଧାରା 240 ଏବଂ ଧାରା 244 (1) ଉପରେ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ରଖିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ସେ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଳିନାହିଁ, ଏହି ମାମଲାରେ ଅପିଲୀୟ ଆଦେଶର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ପରିମାଣର ଫେରସ୍ତ କରଦାତାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଛି କି?ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଦୟାଲ ବାର୍ଷ୍ଣେୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ (94) ଆଇ.ଟି.ଆର. 187 ମାମଲାରେ

ଦିଆଯାଇଥିବା ଉତ୍ତର ଏବଂ ତା'ପରେ ଅନ୍ୟ କେତେକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ଦିଆଯାଇଥିବା ଉତ୍ତର ହେଉଛି ଯେ ଥରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ବାତିଲ କରିଦେବା ପରେ, ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସମଗ୍ର ଟିକସ ଫେରସ୍ତଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଏ (ଏବଂ ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯିବା ଏବଂ ଏକ ଦାବି ନୋଟିସ୍ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ପରେ, ଏହା ରାଜସ୍ୱକୁ ଦେୟ ହୋଇଯାଏ) । ଏହି ଉତ୍ତର, ଧାରା 240, ଧାରା 237ର ଭାଷା ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଯୋଜନା ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ ବୋଲି ଆମେ ପରିଲକ୍ଷିତ କରୁଛୁ । ଆମେ କହୁଥିବା କଥାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଗଲେ, ଏପରି ଏକ ମାମଲା ନିଆଯାଉ ଯେଉଁଠାରେ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନର ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ଟିକସ ମୂଳ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅଧୀନରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଟିକସ ଠାରୁ ଅଧିକ ଅଟେ; ଏହି ଟିକସ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଦେୟ ହୋଇଥାଏ *ଯେତେବେଳେ ଧାରା 220 ଅନୁଯାୟୀ ଟିକସଦାତାଙ୍କ ଉପରେ ଦାବି* ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟରେ, ଟିକସଦାତାଙ୍କୁ ଟିକସ ଏବଂ ତା 'ଉପରେ ସୁଧ ଫେରସ୍ତ କରିଦିଆଯାଇଥାଏ; ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଏବଂ ଦାବି ନୋଟିସ୍ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ପରେ, ସେ କେବଳ ରାଶି ଫେରସ୍ତ କରନ୍ତି (ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଅଧୀନରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅତିରିକ୍ତ ଟିକସ ସହିତ) କିନ୍ତୁ ସୁଧ ରଖିଥାଏ-ଏକ ପରିସ୍ଥିତି ଉଭୟ ଅଯୌକ୍ତିକ ଏବଂ ଅସଙ୍ଗତ । ଅନ୍ୟ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଉତ୍ତରଟି ହୋଇପାରେ ଯେ ଏପରି ସ୍ଥିତିରେ, ରିଟର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ଟିକସ ଉପରେ ଏବଂ ତା 'ଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଟିକସ ଫେରସ୍ତ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଟିକସର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିମାଣ ନୁହେଁ, ଯାହା ଧାରା 240 ରେ ପ୍ରାବଧାନ ସନ୍ନିବେଶ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରି ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ବୋର୍ଡର 23.1.1990 ତାରିଖର ପରିପତ୍ର ସଂଖ୍ୟା 551 ରେ ଏକ ପରିସ୍ଥିତି ଅନୁମାନ କରାଯାଏ । ଆମେ ଏହି ଅନୁମାନର ଆଧାରକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ, ଯାହା ଧାରା 237ରେ ସନ୍ନିବେଶିତ ଅର୍ଥ ଫେରସ୍ତ କରିବାର ସାଧାରଣ ନୀତିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖେ ନାହିଁ, ଯଥା, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ସେହି ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ଫେରସ୍ତ ପାଇବାକୁ ହକଦାର, ଯାହା ସେହି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବେ ଆଦାୟ କରାଯାଉଥିବା ପରିମାଣଠାରୁ ଅଧିକ । ଅନ୍ୟ ଏକ ତର୍କ ଥିଲା ଯେ, ଏହା ହେଉଛି ଅପିଲୀୟ ଆଦେଶ ଯାହା ଫେରସ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର କରେ ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆଦେଶ କେବଳ ଗଣନାର ବିଷୟ, ଏକ ଲିପିକ ବର୍ଗୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ । ଏହି ତର୍କ ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ଫଳରେ କି ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ଏହା ଏକ ଆକଳନ-କେବଳ ଏକ ଗଣନା କିମ୍ବା ଏକ ଲିପିକ ବର୍ଗୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏବେ ଏହି ମାମଲାକୁ ହିଁ ନିଅନ୍ତୁ । ମୂଳତଃ 31.1.1966 ରେ ଏକ ଆକଳନ

କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା-କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟ ହୋଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଟିକସ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । ସ୍ପଷ୍ଟତଃ, ଉତ୍ତରଦାତା ଏହାକୁ ପରିଶୋଧ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନ ପରେ, ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଆୟୁକ୍ତ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଆଦେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଏହି ଆଧାରରେ ବାତିଲ କରିଦେଇଥିଲେ ଯେ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଆଧାରଟି ଭୁଲ ଏବଂ ଟିକସଯୋଗ୍ୟ ଆୟ ଧାରା 10 (2) (vii) ଅନୁଯାୟୀ ନୁହେଁ ବରଂ 1922 ଅଧିନିୟମ ର ଧାରା 12-b ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏଠାରେ ଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ହିଁ ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଅଯୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଆବେଦନ ବାତିଲ ହେବା ପରେ*, ଆୟକର ଅଧିକାରୀ 14 ଅଗଷ୍ଟ, 1973 ରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସମାପ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ମାସରେ ତୁରନ୍ତ ଅତିରିକ୍ତ ରାଶି ଫେରସ୍ତ କରିଥିଲେ । ଏହି ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଅଯୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ରାଶି ବକେୟା ରହିଥିଲା । ପୁନର୍ବାର କହିବାକୁ ଗଲେ, ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଅଯୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟ ଟିକସ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିନଥିଲା । ଏହା କେବଳ ଆୟକର ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛି । କେବଳ 14.8.73 ରେ ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା ପରେ କରଦାତାଙ୍କୁ ଦେୟ ରାଶି କିମ୍ବା ଫେରସ୍ତ ଯୋଗ୍ୟ ରାଶି, ଏହାକୁ ଯାହା କୁହାଯାଇପାରେ, ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଅପିଲୀୟ ସହାୟକ ଅଯୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶ ଆକଳନ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ କରିବାର ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥିଲା ଯାହା ତେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବାସ୍ତବରେ 14.8.73 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଚାରାଧୀନ ଅଛି, ସେହି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବର୍ଷ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ବିଶେଷ କରି ଧାରା 237 କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, କୌଣସି ପରିମାଣ କିମ୍ବା କରଦାତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଦେୟ ଫେରସ୍ତ ଉପରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ନିରର୍ଥକ ଅଟେ । ଏହି ଅର୍ଥରେ, ଧାରା 240ର ପରନ୍ତୁକର, ଖଣ୍ଡ (a), ଯାହା 1.4.89 ରୁ ପ୍ରଭାବ ସହିତ ଯୋଡାଯାଇଛି, କେବଳ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣାତ୍ମକ ଅଟେ । ଉକ୍ତ ଖଣ୍ଡରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ

---

* ବାସ୍ତବରେ, ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ, କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଅନୁଯାୟୀ ଆଉ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରେ । ଯଦି ଅପିଲ ଆଦେଶ ତାରିଖ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତାରିଖ ଅଟେ, ତେବେ ଏହା କେଉଁ ଅପିଲ ଆଦେଶ ହେବା ଉଚିତ?ଏହି ମାମଲାରେ, କରଦାତା-ଉତ୍ତରଦାତା ନିଜେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଆବେଦନ କାରଣରୁ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଏ. ଏ. ସି. ର ଆଦେଶ ପରେ ତୁରନ୍ତ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଇଛି କିମ୍ବା ବାତିଲ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆଦେଶ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି, ଯଦି କିଛି ଦେୟ ବାକି ଥାଏ ତେବେ ଫେରସ୍ତ କେବଳ ଏହିପରି ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା ପରେ ଦେୟ ହେବ ।

ପୁରୁଷୋତ୍ତମ *ଦୟାଲ ବାର୍ଷ୍ଣେୟ (94)* ଆଇ. ଟି. ଆର୍. 187 ମାମଲାରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଛନ୍ତି ଯେ "ଯଦି କୌଣସି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଏ, ତେବେ ଦାବି ନୋଟିସ ପ୍ରଭାବହୀନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏଭଳି ଦାବି ନୋଟିସ ଅଧୀନରେ ପୂର୍ବରୁ ଆଦେଶ କରାଯାଇଥିବା ଟିକସ ଫେରସ୍ତଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଏ । ଯଦି ଏକ ନୂତନ ଆକଳନ କରାଯାଏ, ତେବେ ନୂତନ ଆକଳନ ଆଦେଶର ଫଳସ୍ୱରୂପ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଟିକସ ପୁନର୍ବାର ଦେୟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ଟିକସଦାତାଙ୍କୁ ଏକ ନୂତନ ଦାବି ନୋଟିସ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ପରେ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । "ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଆମେ ଉକ୍ତ ଯୁକ୍ତି ସହିତ ସହମତ ହେବାକୁ ଅସମର୍ଥ, ଯାହା ଧାରା 237 ର ନୀତିକୁ ଧ୍ୟାନ ଦିଏ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଧ୍ୟାନରେ ରଖେ ନାହିଁ । ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି, ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି, ଯେଉଁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ପଡିବ, ତାକୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଚାରାଧୀନ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ଏଭଳି ସ୍ଥିତିରେ ଅର୍ଥ ଫେରସ୍ତ ହେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ । ଏହା କେବଳ ସେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଏ ଏବଂ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଦେୟ ହେବାକୁ ଥିବା ପରିମାଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଏ ।

ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଥମେନ୍, (ଯେହେତୁ ସେ ସେତେବେଳେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଥିଲେ) ନ୍ୟୁ ଉଡଲ୍ୟାଣ୍ଡସ୍ ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ (କେନ୍ଦ୍ରୀୟ), ମାଡ୍ରାସ, (138) ଆଇ. ଟି. ଆର୍. *796 ମାମଲାରେ ଥିବା ଭଳି ସମାନ ମତ ସହ ସମନ* ମତ ରଖି ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ମତ ରଖିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ପ୍ରତୀୟମାନ ଯେ ଆବେଦନ ପରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର, ବମ୍ବେ ସହର -II ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ *ବନାମ ଏସ୍. ସି. ଶାହା, (137) ଆଇ. ଟି. ଆର୍.* 287 ମାମଲାରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପରେ, ନ୍ୟୁ ଉଡଲ୍ୟାଣ୍ଡ ହୋଟେଲ୍ ବନାମ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ (188) ଆଇ. ଟି. ଆର୍. 137 ମାମଲାର ଅନୁସରଣ ପରେ ଏକ ନୂତନ ବିଚାରପୀଠ ଦ୍ୱାରା, , ଜେ. ଥମନଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ

ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏଠାରେ ଉପରେ ଆମ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କାରଣ ପାଇଁ, ଆମେ ନ୍ୟୁ ଉଡଲ୍ୟାଣ୍ଡ ହୋଟେଲରେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସହମତ ହୋଇପାରିବୁ ନାହିଁ ।

ଆମକୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଏଠାରେ ଯାହା ବିଚାର କରିଛୁ ତାହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ, ଯେଉଁଠି ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଅପିଲୀୟ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ଅଲଗା କରି କିମ୍ବା ବାତିଲ କରି ଏକ ନୂତନ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଅନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହା ଧାରା 240 ରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଥିବା ପରନ୍ତୁକ (ଖଣ୍ଡ (a)) ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କଳ୍ପନା କରାଯାଇଥିବା ଏକ ପରିସ୍ଥିତି । ଯେଉଁଠାରେ ପରିସ୍ଥିତି ଭିନ୍ନ, ସେଠାରେ ସ୍ଥିତି କ "ଣ ହେବ ସେ ବିଷୟରେ ଆମେ କୌଣସି ମତ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉ ନାହୁଁ । ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା ଯଥା ଆମେ ଧାରା 244-ର ଉପ-ଧାରା (1-a) କୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିନାହୁଁ କିମ୍ବା ଧ୍ୟାନ ଦେଇନାହୁଁ-କିମ୍ବା, ଏପରିକି, ଏଥିରେ ଥିବ ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିନାହୁଁ ଯାହା ଉପରେ ସମ୍ଭବତଃ ଏକ ତର୍କ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇପାରିବ-କାରଣ ଏଠାରେ ଟିକସ ରାଶି 1, ଅକ୍ଟୋବର, 1975 ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ ସେହି ଉପ-ଧାରାର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ସେଥିରେ ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷା ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶୀତ ହୁଏ, ଅର୍ଥାତ୍, "ଏପରି ପରିମାଣ କିମ୍ବା ଏହାର କୌଣସି ଅଂଶ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯାହାକୁ କରଦାତାଙ୍କୁ ଟିକସ ଭାବରେ ଦେବାକୁ ପଡିବ । "

ଶେଷରେ, ଶ୍ରୀ ଜାଭାଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଏଥିରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅର୍ଥରାଶି ଅତ୍ୟନ୍ତ କମ୍ ଏବଂ କମ୍ପାନୀ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟଙ୍କର ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ଏହା ଆଇନକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିପାରେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ଯେଉଁଠାରେ ଆମ ଆଦେଶ ଫଳସ୍ୱରୂପ, କରଦାତାଙ୍କୁ କୌଣସି ରାଶି ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇନାହିଁ ଯାହା ସେ ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରହଣ କରିସାରିଛନ୍ତି; ଏହା କେବଳ ରାଜସ୍ୱକୁ କୌଣସି ଅତିରିକ୍ତ ରାଶି ଦାବି କରିବାରେ ଅକ୍ଷମ କରିବ । ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଆମେ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୁପାରିଶ କରାଯାଇଥିବା ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ଗ୍ରହଣ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ଦେଖୁନାହୁଁ, ଏହା ଧରିନେଉ ଯେ ଏପରି ଏକ ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ, ଏବଂ ଏହା ଉପରେ ଆମେ କୌଣସି ମତ ପ୍ରକାଶ କରୁନାହୁଁ ।

ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ଚିତ୍ତୋର ବିଦ୍ୟୁତ କର୍ପୋରେସନ୍ [ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଜୀବନ ରେଡ୍ଡୀ]

ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଏ.ଜି   ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ମଦନ ମୋହନ ଭୂୟାଁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।